

Světlo mezi stíny

The background of the cover features a man and a woman standing back-to-back. The man, on the left, has short brown hair and is wearing a long, light-colored robe. The woman, on the right, has long red hair and is wearing a long, flowing white dress. They are both looking away from each other, towards the left. Behind them is a large, faint, golden circular symbol with intricate patterns and text, resembling a magical or celestial diagram. The overall atmosphere is ethereal and mystical, with soft lighting and a hazy, golden-brown background.

Padlý z nebe a čarodějka

Dagmar Bouzid

SVĚTLO MEZI STÍNY
PADLÝ Z NEBE A ČARODĚJKA

DAGMAR BOUZID

Světlo mezi stíny

Padlý z nebe a čarodějka

Dagmar Bouzid

Nakladatelství KLIKA

Poděkování

Z celého srdce děkuji Radomíru Stodolovi, který byl po celou dobu tichou, ale nepostradatelnou součástí této knihy. S trpělivostí a citem pro slovo procházel každou stránku a pomáhal tomuto příběhu vyrůst. Věnoval jí nespočet hodin, vždy ochotně a s otevřeným srdcem. Děkuji Ti za Tvůj čas, pečlivost i nezištnou podporu, která pro mě znamenala víc, než dokážu slovy vyjádřit.

Text © Dagmar Bouzid
ISBN 978-80-7666-185-1

Slovo autorky

Světlo mezi stíny je příběh, který jsem dlouho nosila v sobě. Je to má prvotina a vypráví o osudu a zakázané lásce. Pokud jste právě otočili tuto stránku, vězte, že si toho hluboce vážím.

„Tento příběh se odehrává dnes i včera a také zítra. Vše, co se zdá být nemožné, je pravda, a co se zdálo jako fakt, zdá se být holý nesmysl. V nedaleké budoucnosti, minulosti i přítomnosti se děje něco, co ovlivní lidské životy – minulé, přítomné i budoucí. Něco, co nedokážou zastavit ani zbraněmi, ani jinou jim známou technologií. Bliží se okamžik, kdy za tento svět – tolik podobný tomu našemu – bude muset bojovat někdo, kdo není ani voják, ani fyzik, nebo vysoce postavený politik či dokonce ani prezident. Je to někdo, kdo vládne silou, na kterou lidstvo již dávno zapomnělo. Říká se jí magie.“

Doreen byla na první pohled obyčejná šestnáctiletá dívka, pocházející z malého městečka Drakovec, ležícího na severu Rudovřesu, lidově zvaného Rudé ostrovy. Její matka Emily tady vyrostla, zatímco Doreenin otec Robert pocházel z úplně jiného kontinentu.

Jejich příběh začal v romantické kavárně nedaleko univerzity, mezi hromadami knih a vůní kávy. Tam se jejich pohledy poprvé setkaly a oni se do sebe zamilovali. Po několika letech společného studia a láskyplného vztahu se vzali a rozjeli své kariéry právě na Rudovřesu. Zanedlouho se jim narodila Doreen a zdálo se, že nic nemůže jejich štěstí narušit.

Jenomže krátce po narození jejich dcery přišla zpráva, která změnila vše. Robertův otec zemřel a jemu zanechal nemalé jmění v podobě rozlehlých pozemků a rodinné realitní firmy. Rozhodnutí bylo těžké, ale po pohřbu se shodli, že se přestěhují do jeho rodné země, ležící daleko za Rudomořím, i Spojujícím mořem. Sovodar byl tak vzdálený Rudovřesu, ve všech možných směrech. Malebná vesnička Soví oko, odkud Robert pocházel, měla zvláštní kouzlo a Emily si ji během návštěv oblíbila natolik, že když Robert navrhl přestěhování, ani na chvíli neváhala.

Doreen zdědila krásu po své matce. Její pleť byla světlá, postava štíhlá a vlasy dlouhé a vlnité, barvy zapadajícího slunce. Svůj pubertální život trávila po boku svého nejlepšího, a vlastně i jediného přítele Maina. Jeho rodina se do vesničky přistěhovala necelý rok před jeho narozením. Žáro-písky opustila spousta rodin v zoufalé snaze o přežití. Nehostinnost pouštní země byla proslulá.

Maino patřil k těm, na které je těžké nehledět. Vysoký, atletický, velice pohledný kluk, s krátkými kudrnatými černými vlasy a velkýma očima barvy mléčné čokolády zabalené ve zlatém alobalu. Jeho původ byl více než zřetelný a kořeny pouštního lidu z Žáro-písků by nezapřel, ani kdyby chtěl. Mainova karamelová pleť působila teple a přitahovala pohledy dívek na celé střední škole. Doreen měla ale jiné zájmy a nepodléhala těmto povrchním touhám. Už dlouhé měsíce ji sužovaly prazvláštní sny, které jí způsobovaly husí kůži. Ovšem kromě toho měla jako každý teenager pocit, že se v jejím okolí vůbec nic zvláštního neděje. Netušila, že právě tyto sny jsou předzvěstí událostí, které jí navždy změní život.

Znovuzrození

„Když něco opravdu chceš, celý vesmír se spojí, abys to mohl uskutečnit.“

– Paolo Coelho

Venku před domem se stará pouliční lampa namáhavě probouzela k životu a problikávala, jak se jí zrovna zachtělo. Na okamžik ozářila noční ulici, a pak ji znovu ponořila do tmy. Maino ji pozoroval z otevřeného okna a to střídání světla a stínu v něm probouzelo zvláštní klid.

Ovšem když se otočil zpět do středu pokoje, klid byl pryč. Plný pochyb si prohlédl svou přítelkyni krčící se nad postelí.

„Ty to myslíš vážně, že jo? Jsi blázen!“ uhodil na Doreen.

Dívka seděla na své nedbale ustlané posteli a cpala do batohu opravdu podivné věci, na něž dopadal hrozivý stín Mainovy vysoké postavy, objevující se a mizející vlivem staré rozbité a věčně problikávající pouliční lampy a dodávající celé situaci mysteriózní nádech.

„Co je, Maino? Bojíš se?“ sykla a snažila se tvářit sebejistě. „No tak! Bude sranda. Nebud' takový posera.“ Jenomže její rychlé, třesoucí se ruce a chvějící se hlas prozrazovaly, že ani ona si svým rozhodnutím není příliš jistá.

„Já nevím,“ zavrtěl hlavou. „Přijde mi to uhozený. Sama přece nevěříš, že by to mohlo fungovat.“ Lehce výsměšně si odkašlal.

„Proč ne? Ty už jsi to snad zkoušel?“ zeptala se vyzývavě a vrhla na něj nedůvěřivý pohled.

„Ne, nezkoušel,“ odsekl a ušklíbl se. „Protože vím, že je to blbost. Je to nemožný, chápeš? Jsou to jen pohádky na dobrou noc pro malé děti,“ posmíval se jí a prstem si při tom ťukal na čelo.

„No, jak myslíš, ale já jdu do toho,“ odsekla skoro až uraženým tónem, její oči se přimhouřily do zákeřné čárky a chvíli na něj zírala pohledem ukrývajícím rozhodnutí, které už nikdo nezlomí. Popadla batoh, vztekla jej hodila na rameno a zamířila ke dveřím svého pokoje.

Nervózně ukazováčkem přejížděla po klíce, zatímco v duchu hledala poslední slova, která by ho mohla přesvědčit. Mrzelo ji, že se dohadují. Nestávalo se často, že by se na něčem neshodli.

„Já to musím udělat, Maino.“ Pomalu se k němu otočila a v očích se jí mísil strach s odhodláním. „Pokaždé, když se mi o tom místě zdá, mám

ráno neodkladnou chuť tam jít. Dneska v noci byl ten sen ještě intenzivnější. Navíc se k němu přidávají i jiné... sny. Musím vědět, o co jde.“

Snažila se mu to vysvětlit, ale Mainův pohled byl stále plný nedůvěry a nepochopení. Její slova se od něj odrážela jako od zdi. Pár vteřin čekala na jeho reakci, ale on jen stál s důležitě našpulenými rty a s rukama v bok si ji pochybovačně prohlížel.

„Tak si užijej nudu,“ vyhrkla a z hlasu jí číselo rozhořčená směs vzteku a smutku. „Já se jdu bavit, čau!“ řekla velmi rychle a při odchodu za sebou praskla dveřmi.

„Ok! Tak se bav, ale nezapomeň mi pak přijít dát za pravdu, že to byla blbost, Dor!“ Přidával na intenzitě hlasu podle toho, jak se vzdalovalo dupání jejích traktorek směrem dolů po schodech, dokud nepraskla vchodovými dveřmi tak, že to muselo být slyšet až ve vedlejší ulici. Z okna jejího pokoje sledoval, jak se ztrácí v dálce. Poté se starostlivým pohledem do dálky jen tiše dodal: „*Dávej na sebe pozor, prosím.*“

Na prašné polní cestě, kousek před vstupem do lesa, se Doreen zastavila. Podívala se na své digitální hodinky, které ukazovaly přesně jedenáct hodin večer, a kousla se do spodního rtu.

„*Ještě mám tak hodinku k dobru,*“ zamumlala. „*Seber se, Dor. Není se čeho bát přece! Je to jen les. Velký černý les se spoustou hladových zvířat! Co mě to zase napadlo?!*“ zopakovala si důrazněji ještě jednou poslední větu.

Za znervózňujícího houkání sovy, sedící na blízkém stromě, vešla dovnitř. Ušla pár kroků a najednou měla zvláštní pocit, že se za ní cesta mezi stromy uzavřela. Jako by ji snad les už nechtěl pustit zpátky. Slyšela jen šepot stromů ve větru a zvuky zvířat, která ji zvědavě pozorovala z bezpečných úkrytů lesa.

Dívka opatrně našlapovala černou tmou, do které si svítila jen malou baterkou ve formě přívěšku na klíčkách. A přestože se snažila být tichá, pod jejíma nohama praskaly malé větvičky opadané ze stromů a poutaly na sebe pozornost lesních obyvatel.

„Dor! Dor! Počkej na mě!“

Uslyšela za sebou naléhavé volání a lekla se, až jí vypadly klíče z ruky, baterka zhasla a les kolem ní pohltila absolutní tma.

„Zbláznil ses?!“ vykřikla stále spíše šeptavým hlasem.

Klekla si na zem a začala slepě hrabat v mokrému listí a jehličí. Studená země byla kluzká a pod prsty cítila jen bahno a tvrdé větvičky.

„Maino, co tady, sakra, děláš?“ zasyčela. „Já myslela, že jsi chtěl raději zůstat v bezpečí máminy sukně,“ poznamenala jízlivě.

„Ano,“ usmál se trpce, „jsi sice nepochybně velice vtipná, ale já jsem se o tebe bál, víš? Co kdybys tady někde třeba spadla a zlomila si nohu. Nebo kdyby tě roztrhali vlci?? Napadlo tě to vůbec?!“ vyjekl, zděšeně se oběma rukama popadl za vlasy a rychlým pohledem zmapoval okolí, jako by se ti vlci měli každou chvíli vynořit z houští.

„Sakra, kde ty zatracené klíče můžou být?!“ nadávala tiše a přimhouřenými očima se v té tmě snažila zaostřit. „Vlci? Kde by se tady prosím tebe asi vzali? Dávno tu žádní nejsou, tak klid.“ Lehce obrátila své oči v sloup a dál se hrabala v mokré hlině.

„Ukaž, pomůžu ti,“ sklonil se k ní i Maino s dotčeným výrazem ve tváři. „Tak veverky, ty tady žijí. A abys věděla, tak taky umí být pěkně zuřivý!“ nenechal se jen tak odbýt.

„Veverky?!“ vyprskla se smíchem.

Náhle si všimli, že se cesta před nimi snad sama osvětlila. Bylo spíše jen šero, jako by nebylo ještě tak pozdě, a čas se vrátil o pár hodin zpět.

„Podívej se!“ špitla s úžasem. „Volá nás to k sobě.“

„Nebud' šílená!“ vytréštil nechápavě oči a s trochou strachu sjel svou nejlepší přítelkyni pohledem, jako by byla někdo cizí.

„No tak jdeme. Na klíče kašlu,“ mávla rukou a vykročila do světla.

Maino zaváhal jen na vteřinu, ale nezbyvalo mu nic jiného než ji následovat.

Společně postupovali strašidelným lesem a Doreen s každým dalším krokem cítila, že už se blíží na místo, o kterém se jí skoro každou noc zdá stále stejný sen.

„Kolik je hodin, Dor?“ zeptal se chvějícím se hlasem a neustále se nepřijemně ošíval a otáčel se nervózně za sebe, s pocitem cizích pohledů v zádech.

Doreen stiskla tlačítko na hodinkách a fosforově zelené světlo ozářilo její tvář. „Je tři čtvrtě na dvanáct, za chvíli už budeme na místě.“

„To je neuvěřitelný, vždyť není vůbec tma, nechápu, jak je to možné,“ zastavil se a podívil se tomu.

„Pojď, už jsme tady,“ šeptla a táhla ho za rukáv vpřed.

„No jo, vždyť jdu.“ S náležitě hlasitým mlasknutím si povzdechl.

Ocitl se na mírném kopečku kdesi v hlubokém lese.

Uprostřed kopce bil do očí velký balvan s rovnou plochou a kolem něj asi metr vysoké podstavce, rozmístěné zhruba devět stop od něj. Očividně toto místo nebylo dílem přírody.

„Vypadá to jako stůl,“ řekl Maino a s pozvednutým obočím odrýpl z kamene kousek mechu.

„To není stůl!“ Na okamžik se odmlčela se zatajeným dechem. „Je to oltář,“ vyhrkla s úžasem i respektem zároveň, a když přejela jemně svou dlaní po omšelém oltáři, v její mysli probleskl obraz masivní budovy, o které se jí zdá stále dokola a která v jejím snu stojí přesně na tom stejném místě jako tento zašlý oltář. Viděla to tak živě, až to s ní cuklo.

„Aha, co to znamená? Máš snad s sebou nějaký kuře, abys ho obětovala?“ zasmál se, ale byl to takový smích, který připomínal spíše pláč malé dívky, doplněný prosebným výrazem křičícím po ušetření jeho života.

„Hmm, vtipné, ale ne. Pojď mi radši pomoci. Do půlnoci musí být vše připravené.“ Sundala batoh ze zad, položila ho na kamenný oltář a začala vytahovat jeho obsah. „Takže, napřed postavíme svíčky.“

„Jasně, ale jak?“ zeptal se Maino a s předstíraným zájmem nakrčil obočí.

„Neboj se,“ pousmála se nadšeně. „Řeknu ti, jak na to. Doprostřed oltáře dej tuhle velkou černou svíčku, je to svíčka vesmíru a vedle ní tuhle bílou, to je oltářní svíčka. Potom, na severní stranu patří svíčka zelená, je to barva země, na západní stranu dej tuhle modrou, to je barva vody,“ podala mu ji a Maino ji umístil na podstavec z kamene na západ od oltáře.

„Teď jižní strana, červená svíce, je to barva ohně a nakonec východ, žlutá svíce, barva vzduchu.“

Doreen úkolovala svého přítele s lehkostí, jako by ji vedla neviditelná ruka a radostně pozorovala, jak se z jejího snu pomalu stává skutečnost.

„Hotovo, a co teď?“ obrátil se k ní čelem a hrdě na ni pohlédl. Oči mu v záři měsíce zvláště jiskřily.

„Doprostřed oltáře dej pentakl.“

„Aha... dobře. A k čemu to je, proboha?“ zajímal se trochu znepokojeně a pěticipou hvězdu držel za její vrchol jen dvěma prsty.

„Řekněme, že je to pentagram v kruhu. Může být dřevěný, jako je tento, anebo třeba z kovu. Později ti to vysvětlím, teď už nám dochází čas.“ Opět si netrpělivě prohlédla ciferník svých hodinek.

Do dlaní mu vtiskla dvě sošky. „Tady máš sošku Boha a Bohyně. Boha dej na levou stranu dopředu oltáře a Bohyni na pravou stranu. Nad pentakl postav kalich a nalij do něj víno.“

Podala mu i láhev ostružinového vína, dřevěný kalich položila na oltář a Mainovy ruce létaly vzduchem jako namydlený blesk. Její hlas byl pevný a nekompromisní, jako by to opakovala ze staré paměti.

„Vedle něj, na levou stranu, dáme misku na obětiny a kadidelnici se šálvějí pod ni a pod to zase athame a... proč se na mě tak díváš, Maino? Vypadáš, jako kdybys mě chtěl upálit,“ zvedla tázavě obočí a athamem držícím v ruce na svého přítele lehce ukázala.

„No... já... jen jsem nevěděl, že tohle všechno víš,“ vydechl a pozvedl ruce v gestu vzdávání se. „Jsi snad... čarodějka?“ zeptal se a hlasitě polkl. Možná až příliš hlasitě. Jeho pohled klouzal od její tváře k dýce a zpět. „A co ta miska na obětiny? Co je to? Já žádný zvíře obětovat nebudu!“

„Ne, bohužel ještě nejsem, ale chci být a doufám, že dnes v noci, se mi to vyplní. A miska na obětiny neslouží na zvířata nebo prolitou krev.“ Jemně se zasmála a zavrtěla při tom hlavou. „Slouží na koláče. Zrovna je tam můžeš dát,“ podala svému nedůvěřivému příteli krabičku s drobnými mandlovými půlměsíčky, jejichž vůně se okamžitě rozlila nočním lesem. „Takže dál. Pod athame patří hůlka a napravo od pentaklu zase miska na vodu a menší miska se solí. Nad ni ještě zvoneček a máme hotovo,“ řekla hrdě a stejně tak se i usmála. Vytáhla z batohu malou láhev s vodou z nedalekého potůčku a nalila malé množství do misky k tomu určené.

„Oltář je připravený.“ Podívala se vzrušeně na hodinky. „Máme už jen pět minut, než začne čarodějná hodinka. Měsíc je v úplňku a bude půlnoc. Taky jsou dožínky.“ Usmála se nad jeho nic nechápajícím obličejem. „To je takový svátek,“ dovysvětlila. „To se dějí záhadné věci, Maino.“ Znovu se pousmála a mrkla na něj.

„Já vím, co jsou dožínky!“ sykl dotčeně a přemýšlivě se zamračil, když tápal ve své paměti.

„Sundej si tričko a zuj si boty i ponožky. Taky to tak udělám.“

Byl nervózní a v neustálém mírném šoku, ale udělal to, co mu bylo řečeno. Polonahý a bosý stál nehnutě na místě a nevěřičně sledoval začínající rituál.

„Pojď sem, potřebuju tě tady vedle sebe,“ natáhla k němu ruku.

„Já... já jsem myslel, že bych se jen díval, víš.“ Rozpačitě se usmál s bolestným výrazem, který nesl jasné poselství beznaděje.

„Nešil! Já tě potřebuju tady, musíme to udělat spolu, jen tak to bude správně.“

„Ale... co bys dělala, kdybych nepřišel? Pokud mě potřebuješ, jak jsi věděla, že za tebou půjdu?“

„Blázníš?“ zasmála se a oči jí lstivě zajiskřily. „Znám tě od školky a vím, že bys mě nenechal jít samotnou do lesa uprostřed noci. A teď už přestaň trojčit a pojď sem ke mně. Já zatím zapálím oltářní svíce a šalvěj v kadidelnicích.“

Ztuhle a se strachem v očích udělal, oč žádala. Postavil se naproti ní, a jakmile se jí podíval do očí, najednou se mu ulevilo a strach z něj spadl.

„Neboj se,“ uchopila jej za ruce a pevně je stiskla. „Nikdy bych ti přece neublížila.“

Dívali se z očí do očí a Doreen viděla, jak se její přítel pomalu zklidňuje. Pustila jeho dlaně, svlékla si tílko a pohodila jej k jeho oblečení o pár metrů dál.

Maino sledoval Doreenino odhalené břicho a řad, a i když ji každé léto vidí v plavkách, tohle přece jen působilo docela jinak. Doreen se obrátila k oltáři a pohodila při tom svými dlouhými rudými vlasy. Mainův nepřítomný pohled doplňovala pootevřená ústa.

„Podprsenka...“, vysoukal ze sebe se stále nepřítomným *zombie* pohledem, který nehnutě směřoval na Doreeninu bílou podprsenku s růžovými kytičkami.

Pohlédla na něj a protočila panenky. Ukazováčkem a palcem zatahala za ramínko své podprsenky a toto gesto rázně doplnila i slovně: „Utři si slinu, Maino. Tu si nesundám!“

Vzala hůlku a vydala se k východnímu podstavci se žlutou svící. Namířila hůlku směrem k zemi a řekla svému příteli klidným hlasem: „Teď nic nedělej a nemluv na mě. Musím se soustředit.“

Zavřela oči a směřovala veškerou svoji energii k hůlce. Zhluboka se nadechla a vydechla. Otevřela oči. Začala obcházet kolem podstavců a pronášela opakovaně:

„Vytvářím posvátný kruh, který bude chránit místo v něm před vším zlým. Nepronikne do něj žádná negativní energie. Toto místo je požehnané a čisté, plné lásky a míru.“

Maino si všiml, že se z hůlky line tenké bílé světlo, jako by Doreenina energie proudila skrze její hůlku ven. Udiveně ji sledoval, zatímco dívka obcházela oltář a tvořila kruh. S každým jejím krokem se linie světla

stávaly jasnějšími, až se před jeho očima vznesly vzhůru a uzavřely jeho i ji do světelné koule. Třikrát kruh obešla, a když byl dokončen, přešla k oltáři a položila hůlku zpět.

Namísto ní vzala bílou oltářní svíci a odebrala se opět k východnímu podstavci. Od bílé svíce zažehla plamen východní svíce a postupně rozžehla i jižní, západní a severní. Poté se vrátila k oltáři, zapálila černou svíci a bílou položila zpět na její místo.

Soustředila svoji energii do ukazováčku pravé ruky, ponořila jeho špičku do misky se solí a řekla:

„Tato sůl je solí života. Ať je tato sůl čistá ve jménu Boha a Bohyně.“

Vzala tři špetky a postupně je hodila do vody se slovy:

„Ať posvátná sůl odstraní z vody všechny nečistoty a posvětit ji.“

Prstem zamíchala obsah misky třikrát ve směru hodinových ručiček. Vzala misku se svěcenou vodou k východu. Opět po směru hodinových ručiček kráčela podél kruhu a postupně jej kropila. Poté položila misku na oltář, vzala doutnající šálvěj a totéž udělala i s kadidelnicí. Od východu podél kruhu s ní kývala ze strany na stranu, až došla opět k východu.

Vrátila se k oltáři, položila kadidelnici a pronesla:

„Jsme v posvátném kruhu vytvořeném v lásce a míru.“

Namočila ukazovák do svěcené vody a na čele, v místě třetího oka, si s ním nakreslila kříž v kruhu a na hrudi pentagram, těsně nad srdcem. Totéž udělala i Mainovi, který ji uchváceně a s obdivem sledoval. Vypadala jako kněžka starého kultu, jako by to dělala odjakživa, nespoutaná a tak přirozená. Sledoval ji, jako kdyby byla jediná na světě. I když pro něj vlastně opravdu byla.

Obklopená voňavým kouřem šálvěje zvedla ruce k noční obloze a pronesla:

„Vzývám prastaré Bohy, aby byli přítomni dnešnímu rituálu na jejich počest. Bohyně Matko, jsi Paní Měsíce, dárkyně života, Bohyně plodnosti, jsi Matka všeho a všech, prosím, provázej nás na naší nové životní cestě. Bože Otče, jsi Pán Slunce, podsvětí i smrti. Jsi Pán lovu a Otec všeho a všech, prosím, provázej nás na naší nové životní cestě. Chraňte nás a ved'te nás. Staniz se!“

Pozvedla pohár s vínem a ulila trochu vína na zem vedle oltáře jako oběť Bohům se slovy:

„Pro Boha a Bohyni!“

Napila se a podala pohár Mainovi. Poté, co se také napil, pohár vzala, vrátila jej zpět na místo a zvolala:

„Nyní je chrám postaven!“

Přistoupila k němu a nedočkavě natáhla své dlaně k těm jeho.

„Maino, chyt' mě za ruce a opakuj po mně. *Bože a Bohyně, pokorně Vás žádáme, vyslyšte nás! Propůjčte nám Vaši moc! Vždy ji budeme chránit a nikdy ji nezneužijeme ke zlu. Vyzývá Vás a Vaši starověkou moc! Obdarťe nás darem Vaší magie! Staniž se!*“

Vítr se zvedl a obklopil kruh jako tornádo, ve kterém se dokola točilo jehličí a listí tamních stromů spolu s kamením. Svíce se rozhořely obrovským plamenem, jako by se samy chtěly dotknout černé oblohy. Znak na jejich hrudi a čele se pomalu rozzářily světlem mléčné barvy, a s každým úderem jejich srdcí zářily jasněji.

Doreen s Mainem sotva drželi rovnováhu, ale se silně zavřenými víčky stále opakovali tato slova, a pokaždé s větším důrazem. Na nebi se honily blesky a osvětlovaly jejich napjaté tváře. Ohlušující burácení vyhánělo zvířata z jejich nor a úkrytů, a jako by je snad něco volalo, shromáždili se okolo posvátného kruhu, zrovna jako svědci znovuzrození síly Bohů.

Nebe se doslova roztrhlo a se sedmým vyřknutím modlitby se do Doreen a Maina spustil sloup oslepujícího světla s nezměrnou silou, jejíž energie vytrhla jejich ruce ze vzájemného sevření, a Doreen a Maina odhodila jako hadrové panenky daleko od sebe. Oba dva již v bezvědomí upadli na zem, světlo se rozplynulo v kruhu, oheň svící uhasl a zvířata opět zmizela v lese.

Vyšlo slunce, Maino se pomalu probudil a to, co uviděl kolem sebe, mu vyrazilo dech. Na místě, kde byl ještě v noci vyznačen kruh, zela půl metru široká prasklina, na jejíž dno nešlo dohlédnout. S otevřenou pusou a vyděšeným pohledem se rozhlédl po kopci, hledající Doreen. Spatřil ji, jak pokrytá jehličím a listím leží na druhé straně oltáře a rozběhl se k ní.

„Dor! Dor! Jsi v pořádku?!“ Přiběhl k ní a rychle u ní poklekl.

Nereagovala, snažil se ji vzbudit, ale nešlo to. Třesoucí se dlaní si přejel po obličejí. Rozhlédl se po okolí a přemýšlel, co bude dělat dál, ale jeho vlastní tlukot srdce mu hučel v uších a nedovolil mu se soustředit.

Nedaleko od něj pod stromem spatřil Doreenin běžový nátělník a své červené tričko s potiskem pavouka v síti. Oblékl sebe i Doreen a vzal ji do náruče.

„*Pojď, Dor, půjdeme domů.*“ Překvapilo ho, jak se mu zdá lehká, ale nevěnoval tomu tolik pozornosti a pospíchal ven z lesa.

Tou dobou už byli Doreeniny rodiče z domu pryč. Doreen ráno nehledala, protože má letní prázdniny, a tak oba dva vždy vstávají dříve než ona. Mysleli si, že ještě vyspává.

Maino ji uložil do postele, ale nehnul se od ní ani na krok. Sledoval ji, jak spí. Očima plnýma obav a tiché oddanosti.

„*Co budu dělat, sakra!*“ Položil si tvář do dlaní a třel si jimi obličej stále špinavý od hlíny. Najednou se mu zdálo, že slyší někoho volat jeho jméno. Rychle zvedl hlavu a pozorně poslouchal, odkud ten hlas vychází.

Prošel celý dům, ale nikoho nenašel.

V předsíni se zastavil. Ten hlas se zdál být stále naléhavější. Pomalým krokem se sunul do vstupní haly a srdce mu bušilo jako o závod. Velice opatrně položil ruku na kliku vchodových dveří a s lehkým zavrznáním je otevřel.

K jeho překvapení tam stál asi dvacetiletý kluk. Na sobě měl upnuté černé kalhoty, které zdobil černý opasek s modrobílým vyšíváním. Uprostřed opasku svítila velká kovová přezka s vyrytými symboly Boha a Bohyně. Tedy měsíc v úplňku, ze dvou stran – západní a východní, ho doplňoval srpek měsíce a na severní straně dva rohy. Bílý dlouhý kabát dával vyznít modročerné košili – pod krkem rozepnuté a úhledně zastrčené do kalhot. Blondáté kudrnaté vlasy měl stažené do culíku, ze kterého mu jemně spadaly kratší pramínky a lemovaly jeho ostře řezaný obličej.

„Zdravím, Maino, jaká byla noc?“ utrousil trošku povýšeně.

Chlapec zamrkal. „Cože?“ zeptal se překvapeně a jako želva k neznámému NESympatákovi natáhl svou na stranu nakloněnou hlavu. „Kdo jsi?“

„Já?“ tázal se cizinec. „Já jsem Zaniel. Těší mě a teď, když jsme se seznámili, pusť mě dál. Doreen mě potřebuje.“

„Co? Cože? Počkej, nemůžu tě pustit dál. Jak si to vůbec představuješ? A ty... znáš Dor? Odkud? Nikdy jsem tě neviděl!“

Zaniel se pousmál stejně drze, jako se na Maina díval a suše konstatoval: „Na to teď nemáme čas, ustup!“ odstrčil ho a spěchal za spící Doreen.

Když přišel k její posteli, vypadala, že jen spí, odpočívá.

Maino přiběhl vzápětí za Zanielem. „Co je jí? Ty to víš, co s ní je?“

„Ano, je v bezvědomí. Příliv síly od Bohů byl příliš velký a ona jej neunesla. Poslali mě sem, abych jí pomohl.“

„Jak to, sakra, víš? Byli jsme tam jen my dva, nikdo jinej u toho nebyl. Počkej, poslali tě... kdo? Bohové? Chceš mi jako tvrdit, že jsi snad... anděl?“ Začal se smát. „To je přece nemožný!“ dodal výsměšně.

„Myslíš?“ zeptal se Zaniel klidně, téměř bez výrazu. „Teď odejdi a nech mě pracovat.“ Doprovodil svou žádost pohybem ruky směrem od sebe.

„Nikam nejdu!“ sykl Maino tvrdohlavě. „Já ji tady s tebou samotnou nenechám.“

„Dobrá, tak zůstaň,“ souhlasil přidržený cizinec rezignovaně. „Ale alespoň mlč, a ať se děje cokoli, nezasahuj.“

Pohlédl na Doreen a pár chvil si ji se zájmem prohlížel. Posadil se k ní na kraj postele a jemně jí odsunul pramínek zrzavých vlasů z obličeje.

„Buď klidná, krásko. Pomůžu ti,“ zašeptal.

Položil pravou ruku na její čelo a levou na srdce. Zavřel oči a soustředil se. Z jeho dlaní začalo proudit krásné, hřejivé bílé světlo.

„Co to děláš?“ zakřičel Maino.

Zaniel však nereagoval, musel se soustředit, aby jí pomohl.

Trvalo to jen pár desítek vteřin. Světlo ze Zanielových rukou ustalo a Doreen se začala pomalu probouzet. Otevřela oči a nad sebou spatřila neznámého mladíka, z jehož blond vlasů vykukovaly snad ty nejpronikavější modré oči, jaké kdy viděla.

Měly barvu jako to nejčistší nebe bez jediného obláčku. Zamrkala v domnění, že se jí to jen zdá a zaostříla zrak na toho neznámého krásvince.

Zaniel se pyšně pousmál. „Vítej zpět, ospalče,“ usmál se široce a pramínek andělských vlasů si pravou rukou pomalu zastrčil za levé ucho.

Doreen v životě krásnější úsměv neviděla, byl milý, koketní a zároveň trochu drzý. Zanielova pleť vypadala jako pleť dítěte, krásně čistá a světlá. Jeho rty měly barvu rozkvetlé růžové růže.

Postavil se a natáhl k ní ruku. „Pojď, musíš vstávat, krásko.“

Když mu podala tu svoji a jejich prsty se dotkly, zdálo se Doreen, jako by statická elektřina projela celým jejím tělem.

„Co to bylo?“ zeptala se vyplašeně a způsobem, jako kdyby si uvědomila, že tuto otázku ani nechtěla vyslovit nahlas.

Zaniela to také překvapilo, ale nedal na sobě nic znát. „To nic, pojď.“

Doreen se postavila na nohy, ale byla ještě moc slabá a zatočila se jí hlava. Málem by upadla, ale andělský kluk ji zachytil dřív, než dopadla zpátky na postel.

„Ne tak rychle,“ pronesl měkce, přidržel ji a pohledem ji ujistil, že je v bezpečí. „Jmenuji se Zaniel, byl jsem poslán, abych ti pomohl. Vlastně vám oběma.“ Letmo sjel zrakem na Maina a navrátil jej zpět k ní.

Doreen se nezmohla na slovo, byla uchvácená mladíkovým hlubokým a podmanivým pohledem. Naprosto jí vzal dech.

Ovšem Maino z něj až tak uchvácený nebyl a jeho zjevnému kouzlu nepropadl.

„Co jsi to s ní udělal? To světlo ti šlo z rukou! Jako přímo ze tvých dlaní! Já se tě ptám, co jsi zač? A co to je za jméno, Zaniel? Zní to jako salát,“ ušklíbl se a ruce si složil důležitě na hrudi.

„Jak už jsem ti řekl, Maino, byl jsem poslán, abych vám pomohl,“ opakoval se tajemný mladý muž a při tom ladně pomohl Doreen opět nalézt rovnováhu na vlastních nohách, za což se mu odměnila rozkošně stydlivým úsměvem.

